DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XII. ZATURDAG den 5den JUNY, 1824. N. 23

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Weduwe Wm Lee

DE Schoutbynacht Gouverneur en Raden van Policie van Curaçao en onderhoorige Eilanden.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

(HET VERVOLG VAN ONZE LAATSTE.)

b. Dat de boeten en straf in de voorgaande paragraaf *a* bepaald toepasselyk zullen zyn op, en gewezen worden tegen de zoodanigen die van des Commandeurs toestemming tot het kappen van hout of kalkbranden voor eigen gebruik, misbruik mogten hebben gemaakt door het verkoopen of vervoeren van, of het dryven van handel met het gekapt hout of de gebrande kalk.

c. Dat de eigenaren van gronden zullen vermogen het daarop groeÿend hout neder te vellen, en daarmede kalk te branden, doch zal het hout of de kalk moeten strekken om op Bonaire zelf gebruikt te worden maar niet om te doen uitvoeren, of tot den uitvoer verkocht te worden, op pœne als in § *a* dezer afdeeling is uitgedrukt.

d. Dat echter, tot voorkoming van de geheele vernieling der bosschen of boomen welke zich op gronden aan de ingezetenen geschonken of verkocht zouden mogen bevinden, niemand eenig hout, behalve voor brandhout, tot eigen gebruik, zal mogen kappen of boomen neervellen anders dan tot een nuttig oogmerk, het zy om de gronden tot den landbouw geschikt te maken, of om het hout tot het branden van kalk of ter vertimmering of anderzins te Bonaire zelf te doen strekken; en dan nog niet buiten voorkennis van den Commandeur die verpligt zal zÿn zulks te verbieden wanneer de begeerde neervelling strÿdig mogt wezen met het algemeen belang der kolonie, hetwelk vordert dat de bosschen niet vernield worden en de gronden niet geheel van boomen ontbloot blÿven; zullende de gene die, het zy buiten des Commandeurs voorkennis, of tegen deszelfs verbod aan, eenig hout als voormeld mogt hebben neergeveld, buiten de confiscatie van het gevelde hout, of de daarmede gebrande kalk, daarenboven verbeuren eene boete, telkens van vÿftig pezos, of gevangenis voor acht dagen bÿ wanbetaling dier boete; onverminderd de magt aan den Gouverneur hierbÿ voorbehouden om, bÿ herhaling van dergelÿke handelwÿze voor de vierde keer, of daarna, den overtreder te Curaçao te doen te regt stellen ten einde bÿ overtuiging daarvan, als een voor het algemeen belang en welzÿn schadelÿke ingezeten de verdere woning op Bonaire te worden ontzegd.

e. Dat de gene welke kalk of eenige soort van hout dewelke hÿ van de ingezetenen, en niet van het Gouvernement, mogt hebben gekocht, van Bonaire zal uitgevoerd hebben, behalve de confiscatie van de kalk of het hout, verbeuren zal eene boete van niet minder dan vÿftig en niet meerder dan vÿf honderd pezos van achten, naar gelang van de uitgevoerde hoeveelheid en der omstandigheden.

f. Dat de boeten, in deze afdeeling bepaald, zullen zÿn ten behoeve van de koloniale kas, den Commandeur en den aanbrenger elk een derde; maar, in geval de zaak waarover de boete verbeurd is aan het Officie Fiscaal mogt zÿn vervallen, zal de Raad Fiscaal, en elk ander reeds genoemd, een vierde van die verbeurde boete genieten.

3. *Op art. 22 betreffende het weigeren van s'Lands dienst.*

a. Dat de dienstbare ingezetenen die, wanneer zÿ daartoe door of van wege het bestuur des eilands opgeroepen worden, in gebreken mogten blÿven eenig van het werk te verrigten waartoe zÿ, volgens het reglement van administratie en bestuur van Bonaire en wel het 20ste artikel deszelven, gehouden zÿn, deswegens tot de derde keer toe, telkens met gevangenis zullen gestraft worden; namelÿk, eerst voor twee dagen, dan voor vier dagen en daarna voor zes dagen; ten ware zÿ zeer gegronde redenen van verschooning, het zÿ van ziekte of andere daaraan gelÿk staande, welke hun buiten de mogelÿkheid mogten gesteld hebben aan hunne verpligting te voldoen, zouden kunnen inbrengen; zullende de ingebragte reden beoordeeld worden door den Commandeur dewelke de straf, op zÿne verantwoordelÿkheid, zal opleggen, maar tevens bevoegd zal zyn die te verminderen en zelfs geheel kwÿt te schelden, niettegenstaande dat het verzuim opzettelÿk mogt geweest zÿn, edoch na het derde verzuim zal de onwillige op des Commandeurs deswegens aan den Gouverneur in te zenden verslag, als een voor de rust en goede orde gevaarlÿk persoon kunnen worden te regt gesteld om zwaarder en zelfs met ontzegging van het eiland zÿner inwoning, en dan met verbeuring van de landen of gronden tot geschenk van het Gouvernement verkregen, bÿaldien de onwillige dezelve nog geen drie volle jaren in bezit mogt hebben gehad.

b. Dat het aan de opgeroepenen tot eenig werk zal vrÿstaan anderen in hunne plaats te zenden, mits geene vrouwen of kinderen, maar lieden die tot den dienst geschikt zÿn; voor dewelke zÿ wegens derzelver wegblÿven van het werk even zoo verantwoordelÿk zullen zÿn als of zÿ dienstpligtigen zelven afwezig waren gebleven.

4. *Op art. 28 opzigtelyk het houden van canos of dergelyke.*

a. Dat alle canos, booten, ponten of andere dergelÿke vaartuigen van welke geene aangiften aan den Commandeur mogt zÿn gedaan; zullen aangehaald en verkocht worden ten behoeve van de koloniale kas, den Commandeur en den aanbrenger, elk voor een derde gedeelte van het netto-provenu.

b. Dat elk eigenaar van een cano, pont, boot of dergelÿk vaartuig, zich voor dezelve voorzien moet van een pas door den Commandeur te verleenen, waarin het door den Commandeur aan dezelve te geven nummer zal moeten worden uitgedrukt, en welk pas alle drie maanden zal moeten vernieuwd worden of pœne dat dezelve zal in beslag genomen en niet terug gegeven worden dan na betaling eener boete van vÿf pezos van achten

c. Dat de Commandeur de bevoegdheid zal hebben om, onder nadere bekrachtiging van den Gouverneur, zoodanige bepalingen omtrent de ligplaatsen en de zekere bewaring als anderzins der canos, ponten, booten of dergelÿke vaartuigen, tot voorkoming van eenig kwaad gebruik derzelve, te maken als hÿ naar plaatselÿke omstandigheden zal raadzaam en noodig oordeelen.

d. Dat de eigenaars van canos, ponten, booten en dergelÿke vaartuigen zullen verantwoordelÿk zÿn voor al het kwaad gebruik hetwelk daarvan door hun verzuim in het nakomen of opvolgen van de daartegen reeds bestaande of naargaans nog te makene bepalingen zoude mogen worden gemaakt, en zullen gehouden zÿn aan de genen die door hun verzuim mogten hebben geleden al de gehad hebbende schade en nadeelen te vergoeden, onverminderd eenige actie welke het Officie Fiscaal mogt vermeenen in het geval te hebben.

5 *Op artikel 39 over het strandregt.*

a. Dat het strandregt aan den Lande zal zÿn tien percent van het zuivere beloop of waarde van alle op Bonaire gesalveerde goederen, zoo van den romp als der lading van eenig op de kusten des gemelden eilands gestrand vaartuig, als mede van alle aldaar aangedrevene goederen.

b. Bÿ het stranden van eenig vaartuig, of het aandrÿven van goederen op de kusten van het gemelde eiland, zal de Commandeur zoodra hÿ daarvan kennis zal hebben bekomen, een der ambtenaren, en wel bÿ voorkeur den eersten Opzigter, ingeval de dienst zulks maar eenigzins toelaat, of een der meest geschikte ingezetenen, door hem Commandeur daartoe te kwalificeeren, indien geen der ambtenaren uit hoofde van gewigtiger dienst, welke geen uitstel kan lÿden, disponibel mogt zÿn, terstond afvaardigen ter plaatse alwaar het vaartuig of de goederen zich bevinden, ten einde aldaar over de salvatie toezigt te houden en inventaris van al het gesalveerde op te maken.

c. Dat het aan elk een zal vrÿstaan om uit gestrande vaartuigen en van de aangedrevene goederen, ofschoon niemand van Gouvernements wege zich daarbÿ mogt bevinden, te salveren of helpen salveren en in veiligheid te brengen al wat immers mogelÿk zal zÿn, mits daarvan terstond aan den Commandeur kennis gevende en het gesalveerde, bÿaldien de eigenaar niet tegenwoordig mogt zÿn om het overtenemen, als dan, aan den Commandeur overleverende, zonder iets het geringste daarvan zich toe te eigenen, te verschuilen of vervreemden.

d. Dat de Commandeur zich in het bezit zal stellen van alle gesalveerde goederen waarvan de eigenaar niet mogt tegenwoordig zÿn, maar de eigenaar aanwezig zÿnde, zal de Commandeur gezamenlÿk met denzelven de goederen in bewaring nemen en houden, ingevolge daarvan gemaakt en wederzÿds geteekende inventaris, waarvan de Commandeur aan den Gouverneur en den Raad Contrarolleur der Financien zal kennis geven om bevelen deswegens te bekomen; zullende de goederen nogtans, geheel of gedeeltelÿk, met het bedoelde rapport, of daarna, voor den ontvangst van antwoord daarop, naar Curaçao mogen worden afgezonden om, bÿ aankomst, op de gewone manier ontlost en in een of meer daartoe bestemd pakhuis of pakhuizen, met twee sloten voorzien, te worden opgeslagen; en zullen de sleutels daarvan onder den Raad Contrarolleur en den eigenaar of deszelfs consignataris of gemagtigde, elk een, blÿven berusten tot dat de verkoop der goederen zal hebben plaats gehad, ten ware dat de eigenaar, of deszelfs consignataris of gemagtigde, voldoende cautie zal hebben gesteld voor het beloop van het strandregt en van het een derde salvatie loon aan den belanghebbenden toekomende, zoo mede van alle andere vorderingen welke het Gouvernement daarenboven nog op de goederen mogt hebben; zonder welk cautie stelling de eigenaren van gesalveerde goederen, in geen geval, alleen de vrÿe beschikking daarover zullen hebben, en niet dan met medewerking van het Gouvernement over dezelve zullen mogen beschikken en wel zulks tot zekerheid der regten en vorderingen van hetzelve, en ook van andere belanghebbenden bÿ aldien zÿ niet anders met den eigenaar mogten hebben overeengekomen.

(Het Vervolg hierna.)

Den 4den Juny 1824.

ADVERTISEMENT.

DE ondergeteekende Bode by het Collegie van Commercie en Zee Zaken dezes eilands, maakt hierby aan het Publiek bekend dat, zoo er geene wettige verhindering hier tegen komt, hy als dan op den 14den dezer maand de Colombiaansche schoener genaamd de BOGOTA, by Publieke Opveiling zal doen verkopen ingevolge het vonnis van Executie door het voorzeide Collegie op den 1sten dezer tegen dezelve gewezen.

JOH. G. WYS, Bode.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—MEI.

29.	golet	Kleine Marie, Luydens,	Porto Rico
31.	——	Helena, Eltino,	Puerto Cabello

JUNY.

1.	——	Lady Cantz'laar, Martin,	Rio-de-la-Hacha
	——	Florentina, D. costa Gomez,	La Guayra
2.	bark	Wilhelmina, Trappenberg,	P. Cabello
3.	golet	Neptunes, Evertsz,	Aruba
	brik	Fanny, Baker,	New York
	golet	Mary Jane, Van Luyck,	Aruba
4.	——	Virtus Cresens, Rynardus,	Coro
	——	Maria Catharina, Danies,	Rio de-la-Hacha
	——	Admiraal van der Capellen, Pontilios,	Maracaybo

UITGEKLAARD—MEI.

29.	golet	Drie Zusters, Peron,	St Jago de Cuba
	——	Maria Louisa, Pimenta,	R. de la Hacha
	——	Juliana, Dewindt,	La Guayra
31.	——	La Fortuna, Martin,	St. Thomas
	bark	De Hoop, De Jesús,	Coro
	golet	Twee Vrienden, Eckmeyer,	Aruba

JUNY.

1.	——	Marie, Rotje,	La Guayra
	bark	De Hoop, Coudeville,	St. Jans baai
	brik	Patriot, Fairchild,	New York
	bark	Caroline, Smith,	Zee
	lantje	St Jose, Borsis,	dito
	bark	Elizabeth, Rekwester,	Cumarebo
3.	brik	Rebecca & Sally, Augur,	New York

De koningsgezinden zyn steeds in bezit der Chiloe eilanden gebleven, eene archipel ten zuiden van Chili; alhier waren alle uitgewekenen der vaste kust heen gevlogt: In January ll. heeft het koninglyke leger 4000 man sterk eene landing in Chili gedaan en aldaar de gewigtige vesting Valdivia ingenomen; dit heeft eene groote sensatie in Chili verwekt, alwaar de opper direkteur Freyre eenigen tyd te voren zyn voorganger O'Higgings uit het bewind had gestooten en deze thans op zyne beurt werkzaam was om zyn mededinger insgelyks te doen vallen; de koningsgezinden intusschen trachten van deze revolutiën gebruik te maken en Chili weder in hunne magt te krygen.

De direkteur Freire heeft echter de troepen van Chili uit Peru terug geroepen, welke ook reeds te Valparaiso aangekomen zyn; dit is een gewichtig hulpkorps voor Bolivar minder en misschien is het hieraan te schryven dat wy geene latere tydingen van den president verlosser hebben dan van Dec. ll Indien in deze omstandigheden het Spaansche eskader dat in Jan ll. uit Cadix is gezeild in de Stille Zuid Zee aankomt dan is het vooruittezien dat die provinciën weder onder den koning zullen terug keeren doch indien dit eskader even zoo dienstig aan Spanje is als dat van La Borde in deze wateren geweest is dan zullen Peru en Chili weldra geheel onafhankelyk worden.

Wanneer de koning van Spanje zal vernemen hoezeer zyne generaals in weerwil van den zamenloop van alle ongunstige omstandigheden zich niet alleen staande houden maar zelfs overwinnaars zyn geweest, zal hy zeker niet geneigd zyn om de onafhankelykheid zyner Amerikaansche kolonien te erkennen, maar hy zal integendeel aangemoedigd worden om zyne party te ondersteunen, en hoewel zyne bondgenooten na de uitdrukkelykste vertoogingen van Engeland en Amerika dien koning niet openlyk zullen durven bystaan, blyft er geen twyfel of zy zullen Spanje heimelyk met geld ondersteunen en na allen waarschynelykheid is het einde van den Zuid Amerikaanschen oorlog nog verre verwyderd.

Brieven uit de Havana hebben ook van tyd tot tyd melding gemaakt dat een groot aantal der aanzienelykste Mexicanen en vooral de geestelykheid briefwisseling met het moederland houdt en verzekert dat zoodra er eene Spaansche magt op Mexico zal landen, het grootste gedeelte van het onafhankelyke leger tot hun over zal gaan.

Kommodore Daniels.—Een brief van La Guayra, meldt dat kommodore Daniels voor de regtbank is geroepen geworden voor het verlies van de twee korvetten. Generaal Bermudez, Paez, en Soublette waren zyne advokaten, de kommodore werd eerlyk ontslagen, generaal Paez sprak de regtbank aan wegens de diensten van den kommodore, in het verkrygen en bevestigen van de vryheid van Colombia, hy werd dan voorgesteld als admiraal en chef van de zeemagt onder het gejuich van de aanwezigen Na zyn ontslag werd er een prachtig onthaal aan hem gegeven door de voornaamste inwoners van Caracas Kommodore Daniels heeft edelmoedig aan het gouvernement zyne soldy gegeven, en den dienst van zyne eigene vaartuigen

Louis de XVII.—Uit een der Amerikaansche kouranten bemerken wy, dat er een persoon zich opgedaan heeft, die zich noemt Louis de XVII. van Frankryk. De daden welke hy tot bewyzen aanbrengt, zyn naar de geschiedenissen waar, maar of de omstandigheden in betrekking tot zyn eigen leven, naauwkeurig zyn of niet, daarvan kunnen wy niets zeggen, aangezien wy met dezelve niet genoeg bekend zyn.—Men zegt dat zyne wezenstrekken veel van de Bourbons hebben; zyne jaren komen overeen met die van de Dauphin en verscheidene gevallen welke hy van zyne vroege jaren aanhaalt, strekken om zyne gezegde meer of min te staven. Hy zegt, weggevoerd te zyn uit den toren van den tempel, in groote geheim houding, onder de bewoners der Alpen opgebragt en naderhand naar het eiland Cuba verzonden, alwaar hy het beroep van timmerman geleerd en eenige jaren gewoond had tot dat hy in de Vereenigde Staten kwam. Hy geeft voor, zeker teeken aan zyn hoofd te hebben, waaraan, gelyk hy zegt, zyne zuster de hertogin van Angouleme hem dadelyk zal erkennen; en hy heeft aan deze dame geschreven, door eenen Heer te Washington, meldende de omstandigheden en lotgevallen zyns levens.

UITTREKSELS UIT AMERIKAANSCHE NIEUWSPAPIEREN.

De Jamaiksche Kourant van den 9den Maart meldt, toen Mr. Henderson, Z. B. M. konsul generaal, tot de Republiek van Colombia, over de rivier Magdalena naar Bogota ging, vergezeld van zyn huisgezin en te Mompox aangekomen was, ging zyn zoontje een veel beloovend jongeling, in de rivier baden; hy werd terstond door een haay gevat en verdween dadelyk; een hond die op het zelfde oogenblik met hem zwom onderging een dergelyk lot.

Mexico.—Uittreksel van eenen brief uit Tampico, den 22sten Maart 1824·—Het vertrek van de Nauoy biedt my eene gelegenheid aan om U te schryven, ik zend U insgelyks eenige Mexikaansche Kouranten.

Wy zyn thans bezig te vieren door illuminatie en andere bewyzen van vreugde (en dit is reeds de derde nacht,) de eed der getrouwheid aan de Mexikaansche konstitutie, afgelegd op verleden Vrydag door de soldaten en burgers, maar terwyl ik deze plegtigheid beschouw bedroef ik my wanneer ik in aanmerking neem de onrypheid van dit volk voor de vryheid; hier is maar een flaauwe zweem van vryheids gevoelen, en dit zal zoo lang duren als de geestelykheid den invloed over dit volk blyft uitoefenen.

Panama, 24sten Feb.—De tydingen van Peru zyn de volgende: Riva Aguero, die het kongres van Lima niet wilde erkennen, bevindt zich thans gevangen te Guayaquil, hy werd gearresteerd door La Fuente een kolonel van zyn leger; deze nam ook in verzekering de ex-minister Herrera die insgelyks te Guayaquil gevangen zit. Santa Cruz die het voorbeeld van Riva Aguero had willen volgen heeft zich aan het kongres onderworpen en nu heeft men geen ander dan den algemeenen vyand te bestryden; uit eenen brief van Peru vernam men onlangs dat Lacerna met het gouvernement van Lima wilde onderhandelen na dat hy eene junta by een geroepen had, om den absoluten koning niet te erkennen; ik weet er het gevolg niet van en ik zal byvoegen dat het gouvernement van Lima plenipotentiaires tot Lacerna heeft afgezonden en dat gemelde gouvernement niets doet zonder met onzen president eerst te raadplegen.

De Nationale Gazette van den 20sten April bevat een brief van een officier gedagteekend Lima, 4den November uit den welken wy het volgende vernemen:—Na het gevecht dat naby Desaguadero rivier geleverd werd, by eene plaats genaamd Zefeta in Opper Peru tusschen de Patriotten onder Santa Cruz, en het koninglyke leger onder Valdez; hoewel de Patriotten aanspraak op de overwinning maakten, bereikte evenwel Valdez zyn doel hetwelke bestond om eene vereeniging met Alanete te bewerken, een officier die gelegerd was in de nabyheid van Potosie met omtrent 2500 man, men beweert dat deze officier in zynen optogt naar Orune zestig mylen in drie en een halve dag afleide, waardoor de vernieling der Patriotten bewerkt werd; Santa Cruz na te vergeefs getracht te hebben de vereening van Valdez en Alanete te beletten, begon terug te trekken en op hunne aannadering van drie mylen van hem af, en zes dagen eerder dan hy verwacht had veranderde zynen terugtogt in eene vlucht; de infanterie wierp de wapenen weg en vlugte naar Illo, omtrent vyf honderd der cavalerie werden by een gehouden door kolonel Branson, een Fransch officier welke berigt dat een korps van Valdez infanterie hen tien mylen achter na zat, binnen een geweer schot kwam alhoewel hunne paarden in een volle draf waren. Van een leger van 6000 man werden 1500 alleen gespaard; omtrent 700 zyn te Lima aangekomen; na dat het leger van Santa Cruz verstrooid was, trok Valdez naar Arequipa, waar de Colombiaansche generaal naar Quilca vluchtte en zyne troepen inscheepte, hy is te Pisco aangekomen, alwaar Bolivar zyn leger met de divisie van Chili wil versterken, te zamen omtrent 9000 man uitmakende, het koninglyke leger is omtrent 18,000 man sterk zoo dat op het geheel de goede uitslag van deze zaak als twyfelachtig beschouwd wordt.

Een Heer te Londen, die te Caen in Normandien twee zonen op school heeft, is onlangs aangezegd geworden, dat door een gouvernements bevel, alle kinderen, zonder betrekking op volk of godsdienstige gevoelens, die op Fransche scholen opgevoed worden, de plegtigheid van de mis moeten bywonen; in andere woorden, onderwezen worden in de grondbeginsels en oefeningen van den katolyken godsdienst. Wy maken dit bekend tot onderrigting van ouders die kinderen in Frankryk hebben, onder de zorg van Fransche opzieners.—*Hampshire Telegraph.*

Londen, 28sten Maart.—Er is een gerucht in omloop over een kongres van de verbondene mogenheden om de zaken van Zuid Amerika te overwegen.

New York, 31sten April.—Joseph Lancaster, beroemd door zyn nieuw stelsel van opvoeding, vertrok op Woensdag van Philadelphia met zyn huisgezin in de brik Anna naar La Guayra, benevens andere passagiers, als de Heeren John Meyers en Boyd van New York.

De brik Argus, van Buenos Ayres is te Philadelphia aangekomen, alles was daar rustig toen zy die plaats verliet en het gouvernement had maatregels genomen tegen de landing van eenige Europesche troepen op Rio de-la-Plata, indien men zou ondernemen zulke expeditie derwaarts te zenden.

De luitenant generaal de marquis de Casteldarle, een grande van Spanje, is gearresteerd en gevangen genomen geworden op bevel van den koning. Zyne misdaad was dat hy in zyne nationale uniform aan het hof verschenen is tegen het bevel van den vorst. Hy zeide tegen den koning dat het uniform dat hy aan had hem meer eer aandeed dan een ander en begon te zingen *Tragala Perro* (vreet het op hond.)

Gibraltar, 20sten Feb.—De Amerikaansche brik Packet, welke hier den 8sten ll. aangekomen was, van Rhode Eiland, berigt dat op den 6den eene Colombiaansche kaper omtrent 12 mylen van land, naby Cadix kruiste, zy voert 12 stukken geschut met eene ekwipagé van 60 man; men verhaalde dat zy 32 dagen van La Guayra had en vóór dien dag 3 Spaansche schepen van Cadix genomen welke zy naar La Guayra gezonden had, en van voornemen was om voort te gaan en te kruizen digt by de Kaap St. Vincent.

Havana, 9den April.—Verledene nacht is hier aangekomen de Colombiaansche gewapende schoener La Juanita, een prys van de Spaansche schoener de Condor, dezelve werd genomen naby punt Materillos; de kapitein van de Juanita een Franschman, met name Pene, zyn eerste luitenant en 20 manschappen werden gedood; de Condor verloor een man en acht gekwetsten, onder de gekwetsten is de luitenant Don Pablo Lianos, men denkt dat de wond doodelyk is. De Condor werd gevoerd door den luitenant Don Jose Montojo.

Men verhaalt dat er eene geldleening aangegaan is by de Heeren Baring, Rothschild en Lafitte, met het Fransche ministerie tot de verbazende som van 3 300 000 000 franken, dat even zoo veel is als 132,000 000 ponden sterling.

Er zyn nieuwspapieren en brieven van Barcelona tot den 15den Maart ontvangen, dezelve bestaan uit verhalen van twisten in verscheidene deelen van Catalonien, ten gevolge der uitstelling van de amnestie. Men zegt dat de priesters de boeren aanhitsen om de konstitutionelen te vermoorden. De Fransche magthebbenden hadden verboden in Barcelona, de binnenkomst, van de leden van het criminele geregtshof aangesteld door den baron D'Eroles te Urgel.

Turkyen.—Brieven van Konstantinopolen, gedagteekend 27sten January, vermelden stellig van de rampspoedige omstandigheid der Turken. Het schynt zeker dat eene brand welke uitbrak in het tuighuis in den nacht van den 25sten January, veroorzaakt was door brandstichters, en dat de schade zeer groot was, alhoewel de Turken voorgeven dat dezelve volkomen was uitgebluscht zonder eenig aanmerkelyk verlies.

Uittreksel eenes briefs van eenen Heer uit New York, thans in Rusland, gedagteekend St. Petersburg, den 20sten November 1823:—Hoewel deze eene zeer prachtige plaats is, is het voor een vreemdeling, onbekend met de taal, vervelend in de jaargetyden, de nachten zyn zeer lang, de zon komt om negen ure op of na negen, blyft een weinig schynen en verdwynt weer schielyk, wy eten by het kaarslicht waarna een avond komt van zes of zeven uren, welke ik zeer verdrietig doorbrengt, aangezien ik weinig te lezen heb, wyl men door de sterke censuur naauwelyks eenige lektuur kan bekomen; iets dat naar een nieuwspapier gelykt heb ik nog niet gezien, ik heb slechts van eenen Heer alhier eenige zeer oude kouranten geleend; Engelsche en Amerikaansche papieren zyn hier verboden, en niets wordt hier uitgegeven dan met verlof van het gouvernement, zoo dat de menschen in het algemeen zeer weinig weten van het gene er in de wereld omgaat; een myner vrienden die my onlangs eenige nieuwspapieren leende, moest ik belooven om ze aan niemand te laten zien zelfs niet in myne kamer te laten liggen; geen voorzigtig man durft hier zyne staatkundige gevoelens uitdrukken en inderdaad wy gaan zelden zitten om te eten zonder een of meer spionnen aan tafel te hebben, zelfs de knechten en meiden zyn in de soldy van de politie; eenige weken geleden zat een Heer in ons huis aan tafel te schryven waarop zyne brieven en papieren lagen, wanneer er in eens twee bedienden van de politie binnen kwamen en welke zeiden dat zy op bevel van den militairen gouverneur kwamen om bezit van zyne papieren te nemen; zonder verdere ceremonien namen ze van elke tafel en uit elke lade alles wat naar papieren geleek, zy onderzochten de kamer en gingen zelfs zoo ver dat zy de zittingen van de stoelen omkeerden om te zien of er iets onder lag dat naar een papier geleek, deze man was in der daad in bediening van het gouvernement; hy kwam van Engeland om hun een geheim mede te deelen, hetwelke het Engelsche gouvernement wel voor vyftig duizend ponden sterling niet rugtbaar zou willen hebben gemaakt. Het was eene zeer gelukkige omstandigheid voor my dat ik een brief van aanbeveling van onzen minister bragt, dit heeft my vele moeyelykheden bespaard.

Turkyen, Rusland en Griekenland.—Berigten van Konstantinopel van den 25sten Febru-

ary schatten de sterkte van het leger van den Pacha van Egypte op 25,00 man, geoeffend naar de Europesansche wyze. Er is niets verders uitgelekt om het berigt te bevestigen dat hy de standaard van de onafhankelykheid opgerigt heeft; maar berigten van Hydra van den 22sten February zeggen dat hy zyne troepen van het eiland Creta terug heeft doen trekken, hetwelke moeyelykheden in den Divan verwekt had; men zegt ook dat de Sultan na eene lange onderhandeling met den groot vizier een bode naar Cairo gezonden had, om het hoofd van den Pacha te laten halen; deze gebeurtenissen maken het berigt van den opstand zeer waarschynlyk.

BEVALLEN—Te Bonaire, op den 30sten ll. van eene welgeschapene Dochter, de Echtgenoote van den Heer A. De Gorter.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, May 4.

Trade with Alvarado.—It has been officially announced to Mr. Taylor, our consul at Vera Cruz, by the Executive at Alvarado, that no goods whatever will be permitted to be landed on any part of the coast, under whatever flag the vessel may be, if they are brought from ports under the dominion of the Spanish government. The term of forty days after 26th March, is allowed vessels proceeding from the American continent, to return to their ports of destination; and four months, if from Europe; but, at the expiration of these two periods, they are to be declared good prizes.

May 6.

The Paris dates are to the 30th of March, and Madrid to the 18th. It was rumoured that a consultation of foreign ambassadors had been held in Madrid, on the subject of establishing a constitutional government. It was reported that count Bourmont, the French commander in chief, had been asked whether he would be able to support the plans proposed: to which he replied that considering the spirit that predominated in the provinces, the forces under his command were insufficient; and that he should require reinforcements to the amount of 50 or 60,000 men to maintain order and tranquility; to which it was added, that he should have what ever force he desired. Something extraordinary was expected to take place, and it appears certain that there had been a discussion on the establishment of a government which was not to the taste of the absolute party of the monks.—There were reports in circulation of much dissatisfaction in several provinces, which was chiefly ascribed to the violent conduct of the royal volunteers.

BARBADOS, March 20.

Bloody battle in Africa.—The brig Elizabeth, which arrived on Thursday last from Africa, gives an account of a sanguinary conflict that lately happened between the Ashantees, a very powerful race, and a force composed of about 4000 natives, and others of Cape Coast Castle, an English settlement in that neighbourhood. The former had, of late, made frequent incursions for the purpose of plundering the latter territory, and, in one of these, had seized a British sergeant, whom they murdered, and afterwards mutilated in a most horrid manner. To avenge this crime, and the insult offered to the English flag, Sir C. M'Carthy, governor of Sierra Leone, immediately prepared this expedition, which was formed into three divisions, one of which he commanded, and was accompanied by many merchants as volunteers; before the three parties could form a junction, Sir Charles was intercepted by 10 000 of the Ashantees, whom he fought as long as his amunition lasted; but being at length overpowered by such an immense number of the foe, he and those with him, were either massacred or made prisoners; and from the bloodthirsty character of the enemy, it is feared the first of these disasters has befallen them, and under circumstances of aggravated cruelty. Although 14 days had elapsed after the departure of this expedition, no intelligence of Sir Charles or the merchants had reached the Cape when the Elizabeth left that coast.—It has been surmised, that the Ashantees had been instigated to their late ill conduct by some foreign traders in the neighbouring district, on account of the exertions of the British in intercepting the African slave trade.

May 7.

From England.—By the arrival last evening of the British packet Frolic, in 30 days from Falmouth, London dates have been received to the evening of the 1st April inclusive. Despatches supposed to relate to the slave trade, were brought by this arrival, and have been forwarded to the British minister at Washington.

Algiers.—Information had been received in London, that the differences between the Dey and the English government had been amicably settled. No particulars are mentioned. The French frigate Hermoine of 44 guns, in passing the blockading squadron off Algiers, thinking it unnecessary to hoist her colors, was attacked by the British frigate Naiad of 38 guns, when an action took place, during which, it is said, the Hermoine received a good drubbing; after the loss of several men and acknowledging the country to which she belonged, she was allowed to proceed. No interruption of the harmony subsisting between the two powers was expected from this circumstance. The Spaniards taken by the Algerines had been given up to the British and landed at Carthagena.

The Greeks and Turks.—Success continues to attend the Grecian patriots. Coron surrendered to them on the 18th Feb. and they had succeeded in taking the outworks of Lepanto, in which they derived great assistance from the English officers of engineers. Lord Byron had been at Tripolizza, and returned to Missolonghi, where he was received with the distinction he so well merits. The Greeks are also said to have effected another landing near Caroburn in Macedonia, that all of them who were in prison at Salonichi had been released, and that they had supplied various points of Thessaly with arms.

Accounts from Constantinople of the 24th Feb still speak of armaments fitting out for another campaign against the Greeks. If the intelligence, however, received there from Egypt, by the way of Odessa, prove correct, the Porte will have enough to occupy its hands without renewing its attempts on the Morea. A ship, it is stated, had arrived at Constantinople, in 40 hours from Egypt, with the alarming intelligence that Ali Pacha, the enterprising vice-roy of Egypt had declared himself independent of the Turkish government. This chief had been long suspected by the Porte, who had, in vain, tried every method to weaken him. Latterly he had been ordered to march 10,000 men against the Greeks; but instead of obeying the Sultan's mandate, he embraced this opportunity to set up for himself. This event is not only expected to complete the emancipation of Greece, but to shake all the eastern provinces of the Turkish empire, if not to give the death blow to the power of the Porte. The news is stated to have produced great consternation at Constantinople, but some doubts appear to have been entertained of its correctness at Paris. No progress had been made in the negociations with the new Russian minister, and it was said that a Turkish army was assembling at Sophia, to act against that power.

Great Britain.—The slave trade piracy bill had passed both Houses of Parliament, and received the assent of his majesty.

A loan of two millions and a half sterling for the service of the ancient kingdom of Guatimala, of the united provinces of Central America, had unexpectedly appeared in the London market. Another insurance company was forming in London, headed by several of the principal bankers and merchants.

France.—The Chamber of Peers, which was organized on the 24th March, had been adjourned until the committee appointed to prepare an answer to the king's speech, should be ready to report. M. Lareveillere Lepeaux, quondam member of the national convention, director and founder of the sect of Theophilanthropists, died in Paris March 28, aged 70. The painter David had just finished the picture which he intended for his last. "The history of Egypt under Mohomed Ali Pacha, or a recital of political and military occurrences after the departure of the French till the year 1823," had made its appearance at Paris. The French funds experienced a rapid rise on the 24th of March.—The number of priests in France had increased within the last year about 1740, and now amounts to more than 35,000, without counting the Vicars general. Without the same period the scholars in the seminaries had increased from about 29000 to 35500. There are 4000 *religious* establishments in the kingdom, and his present majesty had issued thirteen ordinances for establishing secondary and ecclesiastical schools.

Spain.—Accounts from Madrid to the 18th March, state that an order had at length been published, granting a general pardon to all the military of the constitutional armies, with an exception that none of them are to reside at Madrid, nor to inhabit the royal palaces. A civil amnesty was said to be under consideration. Don Juan Martin, the empecinado, had been murdered by a band of ruffian ultras, in consequence, it is said, of the refusal of ministers to bring him to trial for the active part which he took in the late struggle for liberty. The old Spanish bonds were gradually sinking in London, it having been ascertained that Ferdinand had determined not to sanction the constitution al loan.

The Journal des Debats of March 31, contains an extract of a letter from Zante of the 2d, which states that the mediation of lord Byron had produced the happiest results with the chiefs of Peloponessus, and that his voyage to Tripolizza was a complete triumph. He had opened a correspondence with Theodore Colocotroni, in consequence of which the latter had evacuated Naupie, and that important fortress was occupied by a garrison, composed of Hydriots, Spezziots and Peloponessians.

Colonel Stanhope has established a military hospital; and Mavrocordato a Lancasterian school, at Missolonghi.

Advices from Hydra of February 22, state that Mehemet Ali, Pacha of Egypt, had withdrawn his troops from the island of Crete, and that the Divan was in great difficulty.

Late accounts from Odessa speak of the illness of the Reis Effendi and the grand vizier Chalib Pacha; the latter of whom had assumed the reins of government. Saida Effendi had received the credentials of M. Menziaky, the envoy of Russia, charged with the management of the commercial interests of that country.

Nothing positive was known relative to the declaration of independence by the pacha of Egypt, but it was currently reported that the sultan, after a long interview with the Grand Vizier, had sent an agent to Cairo after *the head of the Pacha*. From this it would appear that there was cause to doubt his fidelity.

An outrageous scene took place on the 16th of March, in a church at Barcelona. The priest was delivering a discourse on the subject of the effects of the clergy, which had been sold since 1820. He was grossly insulted, and some excesses were committed, but happily suppressed by the French authorities.

Accounts from Martinique say, that the coloured people of that island were shipping away with as much despatch as possible. No distinction was made amongst them. Whether high or low, rich or poor; whether guilty or innocent; whether implicated or not in the late premeditated insurrection, the sentence of banishment was the same. The hue of the skin was quite sufficient, and a passport was politely handed to every one whose name and residence was known, as well as to those who were only known abroad, in the public streets and high ways. A considerable number of these people had arrived at Trinidad, where they met with an unmolested refuge.

BUENOS AYRES, Feb. 10.

Chili.—Valdivia has been taken by Quintanillo, who proceeded from Chiloe, with about 4000 men. The director Freyre, it is said has marched to resist him, with the corps of the army which had retreated from the Intermedios to Coquimbo.

The paper of Jan. 12, mentions the receipt of information, from Santiago, of the return of the Chilian expedition to Valparaiso, and of the capture of Riva Aguero by Bolivar, which event was celebrated at Lima with great enthusiasm. It is added that Bolivar was preparing to open a campaign with 10 or 12 000 men.

The paper of the 12th contains an extract of a letter from Valparaiso, of Dec 12, which mentions that an English vessel from Calcutta, with 200,000 dollars, Chilian property, was taken by a privateer under the Spanish flag. The privateer, and another cruising in the bay of Callao, were fitted out at Chiloe.

The Brazils.—An arrival at Philadelphia, in 33 days from Rio Janeiro, has brought intelligence that the emperor of Brazil had declared that country free and independent. The empire is hereafter to be governed by an hereditary, constitutional, and representative monarchy. The title of the supreme executive to be "Don Pedro the 1st, actual emperor and perpetual defender of Brazil." The Roman Catholic religion to be the prevailing one; though other religions are to be tolerated without any external form of churches. In celebrating this event, Don Pedro, with his family, attended the theatre, which unfortunately took fire; and with great difficulty he made his escape with the rest of the audience. This declaration of freedom and independence to the Brazilians, and which secures to Don Pedro and his heirs the hereditary emperorship of the country, reminds us of the proceedings of Napoleon who while he assumed the purple, and decreed the perpetual establishment of his own dynasty, told the people of France that they were a nation of *republicans*.

May 10.

Brazil.—A letter received by a late arrival at Marblehead, said to be from an intelligent Brazilian, dated Pernambuco, 29th March, says that the province was "threatened with a civil war, which appears inevitable." By all accounts, the emperor and the people were so much at variance, that something of importance was expected to arise from the agitated state of the public mind, which would decide the fate of the country in a few days.

May 11.

A Frenchman, calling himself Louis 17th, has made his appearance in Washington, who pretends to be the son of Louis 16th of France, the Dauphin whose birth was so brilliantly celebrated throughout the United States, at the close of the revolutionary war; and who was murdered in Paris by the cut throats of the French revolution in 1794. Some few years since, a person, probably the same, attempted a similar imposition in France, and excited some attention, and the sympathy of some of the old royalists, until his birth and parentage were ascertained by the police. His father was found to be a carpenter. He is, of course, about the age the Dauphin would have attained, had he have lived; and he is reported to have the complexion and features of the Bourbon family.—His story is, that he was carried from the temple, secretly, to the Alps, and thence to Cuba, and there taught the trade of a carpenter; what has been his history since, is to be learned.

The person alluded to in the above paragraph has made the following publication in the Washington Republican.

I, Louis Charles, duke of Navarre, Dauphin of France, announce to the citizens of the United States, that I possess sufficient proof that I am the son of Louis XVI. that I have just withdrawn myself from those who had kept me until this time prisoner in the island of Cuba. I intend to have an abridged history of the different events of my life printed, which shall be made public, in order to counteract the efforts of all calumniators. If I am an impostor, let me be transported to France, in order to be tried by the laws of the kingdom. If my claim is just, what honor for the American nation to restore to France the rightful heir of a king, to whom it is under great obligations, and whose object would be to give peace to the world, and happiness to the Republic. The distress to which I am reduced after a long journey, makes it necessary for me to request the national aid. Those who are willing to assist me are requested to call at Mrs. Nardio's, opposite the centre market, Pensylvania Avenue.

CHARLES X. King of France.

Washington, 7th May, 1824.

Extracts taken out of "Napoleon in exile or a voice from St Helena," the opinions and reflections of Napoleon, on the most important events of his life on government in his own words, by Barry E. O'Meara, Esq. his late surgeon.

(CONTINUED FROM N°. 21.)

In answer to a remark of mine, that the invasion of Spain had been a measure very destructive to him, he replied, "if the government I established had remained, it would have been the best thing that ever happened for Spain.— I would have regenerated the Spaniards; I would have made them a great nation. Instead of a feeble, imbecile, and superstitious race of Bourbons, I would have given them a new dynasty, that would have no claim on the nation, except by the good it would have rendered unto it. For an hereditary race of asses; they would have had a monarch, with ability to revive the nation, sunk under the yoke of superstition and ignorance. Perhaps it is better for France that I did not succeed, as Spain would have been a formidable rival. I would have destroyed superstition and priestcraft, and abolished the inquisition and the monasteries of those lazy *bestie di frati*, (beast of friars.) I would at least have rendered the priests harmless. The guerillas, who fought so bravely against me, now lament their success. When I was last in Paris, I had letter from Mina, and many other leaders of the guerillas, craving assistance to expel their *friar* from the throne.

Conversed with Napoleon, who was in his bath, for a considerable time. On asking his opinion of Talleyrand, "Talleyrand," said he, "*le plus vil des agioteurs, bas flatteur. C'est un homme corromper*, (one of the vilest of jobbers, a base flatterer. He is a corrupt man) who has betrayed all parties and persons.— Wary and circumspect; always a traitor, but always in conspiracy with fortune. Talleyrand treats his enemies as if they were one day to become his friends; and his friends, as if they were to become his enemies. He is a man of talent, but venal in every thing. Nothing could be done with him but by means of bribery.— The kings of Wirtemberg and Bavaria made so many complaints of his rapacity and extortion, that I took his portfeuille from him: moreover I found that he had divulged to some *intigrants*, a most important secret which I had confided to him alone. He hates the Bourbons in his heart. When I returned from Elba, Talleyrand wrote to me from Vienna, offering his services, and to betray the Bourbons, provided I would pardon and restore him to favour. He argued upon a part of my proclamation, in which I said there were circumstances which it was impossible to resist, which he quoted. But I considered that there were a few I was obliged to except, and refused, as it would have excited indignation if I had not punished some body."

I asked if it were true that Talleyrand had advised him to dethrone the king of Spain, and mentioned that the duke of Rovigo had told me that Talleyrand had said in his presence, "your majesty will never be secure upon your throne while a Bourbon is seated upon one." He replied, "true, he advised me to do every thing which would injure the Bourbons, whom he detests."

Napoleon showed me the marks of two wounds: one a very deep cicatrice above the left knee, which he said he had received in his first campaign of Italy, and was of so serious a nature, that the surgeons were in doubt whether it might not be ultimately necessary to amputate. He observed, that when he was wounded, it was always kept a secret, in order not to discourage the soldiers. The other was on the toe, and had been received at Eckmuhl. "At the siege of Acre," continued he, "a shell thrown by Sydney Smith, fell at my feet. Two soldiers who were close by, seized, and closely embraced me, one in front and the other on one side, and made a rampart of their bodies for me, against the effect of the shell, which exploded, and overwhelmed us with sand. We sunk into the hole formed by its bursting; one of them was wounded. I made them both officers. One has since lost a leg at Moscow, and commanded at Vincennes when I left Paris, when he was summoned by the Russians, he replied, that as soon as they sent him back the leg he had lost at Moscow, he would surrender the fortress. Many times in my life, continued he, have I been saved by soldiers and officers throwing themselves before me when I was in the most imminent danger. At Arcola, when I was advancing, col. Meuron, my aid de camp, threw himself before me, covered me with his body, and received the wound which was destined for me. He fell at my feet, and his blood spouted up in my face. He gave his life to preserve mine. Never yet I believe, has there been such devotion shewn by soldiers as mine have manifested for me. In all my misfortunes, never has the soldier, even when expiring, been wanting to me never has man been served more faithfully by his troops. With the last drop of blood gushing out of their veins, they exclaimed, *vive l'empereur* (God save the emperor.)

I asked him if he had gained the battle of Waterloo whether he would have agreed to the treaty of Paris. Napoleon replied, "I would certainly have ratified it. I would not have made such a peace myself. Sooner than agree to much better terms, I abdicated before; but finding it already made, I would have kept it, because France had need of repose."

He asked if madame Bertrand had not been unwell, and said he believed she suspected that her mother was either dead or most alarmingly ill. "These creoles," said he, "are very susceptible. Josephine was subject to nervous attacks when in affliction. She was really an amiable woman, elegant, charming, and affable. *Era la dama la peu graziosa di Francia* (the most accomplished lady in France.) She was the goddess of the toilet; all the fashions originated with her; every thing she put on appeared elegant; and she was so kind, so humane—she was the best woman in France.

He then spoke about the distress prevailing in England, and said, that it was caused by the abuses of the ministry. "You have done wonders," said he; "you have effected impossibilities, I may say; but I think that England, encumbered with a national debt, which will take forty years of peace and commerce to pay off, may be compared to a man who has drunk large quantities of brandy to give him courage and strength; but afterwards, weakened by the stimules which had imparted energy for the moment, he tollers and finally falls; his powers entirely exhausted by the natural means used to excite them."

Some conversation then took place relative to the battle of Austerlitz. Napoleon said, that prior to the battle, the king of Prussia had signed the coalation against, "Haugwitz," said he, "came to inform me of it, and advised me to think of peace. I replied," the event of the battle which is approaching will decide every thing. I think that I shall gain it, and if so, I will dictate such a peace as answered my expectation: I gained a victory so decisive, as to enable me to dictate what therms I pleased. I asked him if Haughwitz had been gained by him. He replied, No; but he was of opinion that Prussia should never play the first fiddle (*giuocare el primo vuolo)* in the affairs of the continent; that she was only a second rate power, and ought to act as such. Even if I had lost the battle, I expected that Prussia would not cordially join the allies, as it would naturally be her interest to preserve an equilibrium in Europe, which would not result from the joining those who, on my being defeated, would be much the strongest. Besides, jealousies and suspicious would arise, and the allies would not have trusted to the king of Prussia, who had betrayed them before. I gave Hanover to the Prusians," continued he, "on purpose to embroil them with you, produce a war, and shut you out from the continent. The king of Prussia was blockhead enough to believe that he could keep Hanover, and still remain at peace with you. He made war upon me afterwards like a madman, induced by the queen and prince Louis, with some other young men, who persuaded him that Prussia was strong enough, even without Russia.— A few weeks convinced him of the contrary."— I asked, if the king of Prussia had joined the allies with his army previous to Austerlitz, what he would have done? "Ah, Mr. Doctor, that would have entirely altered the face of things."

He eulogised the king of Saxony, who he said was a truly good man; the king of Bavaria, a plain good man; the king of Wirtemberg, a man of considerable talent, but unprincipled and wicked. "Alexander and the latter," said he, "are the only sovereigns in Europe possessed of talents."

"I can savely say that I left Elba with eight hundred men, and arrived at Paris, through France, without any other plot than that of knowing the sentiments of the French nation."

Napoleon conversed about his brother Joseph, whom he described as being a most excellent character. "His virtues and talents are those of a private character; and for such, nature intended him: he is too good to be a great man. He has no ambition. He is very like me in person, but handsomer. He is extremely well informed, but his learning is not that which is fitted for a king; nor is he capable of commanding an army."

Wrote an account of the state of Napoleon's health, and of the advice which I had given him, to Sir Hudson Lowe. Napoleon somewhat better, observed that it was impossible for him to follow the recommendation. I had given, to take exercise, first on account of the restrictions, and next, the furious wind, or when that was calmed, the want of shade at Longwood to protect him from the rays of the tropical sun. He gave his opinions about Moreau and others. "Moreau," said he, "was an excellent general of division, but not fit to command a large army, with a hundred thousand men, Moreau would divide his army in different positions, covering roads, and would not do more than if he had only thirty thousand. He did not know how to profit either by the number of his troops, or by their positions. Very calm and cool in the field, he was more collected and better able to command in the heat of an action than to make dispositions prior to it. He was often seen smoking his pipe in battle. Moreau was not naturally a man of a bad heart; *un bon vivant, mais il n'avait pas beaucoup de caractere*, (one who lived well, but had no character.) He was led always by his wife and another intriguing creole. His having joined Pichegru and Georges in the conspiracy, and subsequently having closed his life fithing against his country, will ever disgrace his memory. As a general, Moreau was infinitely inferior to Desaix, or to Kleber, or even to Soult. Of all the generals I ever had under me, Desaix and Kleber possessed the greatest talents; especially Desaix, as Kleber only loved glory, inasmuch at it was the means of procuring him riches and pleasures; whereas Desaix loved glory for itself and despised every thing else. Desaix was holly wrapped up in war and glory. To him riches and pleasures were valueless, nor did he give them a moment's thought. He was a little blacklooking man, about an inch shorter than I am, always badly dressed, sometimes even ragged, and despising comfort and convenience. When in Egypt, I made him a present of a complete field equipage several times, but he always lost it. Wrapped up in a cloak, Desaix threw himself under a gun, and slept as contendly as if he were in a palace. For him luxury had no charms, upright and honest in all his proceedings, he was called by the Arabs, *the just* sultan. He was intended by nature for a great general. Kleber and Desaix were a loss irreparable to France. Had Kleber lived, your army in Egypt would have perished. Had that imbecile Menou attacked you on your landing with twenty thousand men, as he might have done, instead of the division Lanusse, your army would have been only a meal for them.— Your army was seventeen or eighteen thousand strong, without cavalry."

Massenca, said he, "was a man of superior talent. He generally however, made bad disposition previous to a battle; and it was not until the dead began to fall about him that he began to act with that judgment which he ought to have displayed before. In the midst of the dying and the dead, of balls sweeping away those who encircled him, then Massenca was himself; gave his orders, and made his dispositions with the greatest *sang froid* and judgment. This is, *la vera nobiltà di sangui* (true nobleness of blood) It was truly said of Massenca, that he never began to act with judgment until the battle was going against him. He was, however, *un voleur*, (a robber.) He went halves along with the contractors and commissaries of the army. I signified to him often, that if he would discontinue his speculations, I would make him a present of eight hundred thousand or a million of francs; but he had acquired such a habit, that he could not keep his hands from money. On this account he was hated by the soldiers, who mutinied against him three or four times. However, considering the circumstances of the times, he was precious and had not his bright parts been soiled with the vice of avarice, he would have been a great man."

(To be continued.)

Fiscaal's Kantoor, den 4den Juny 1824.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekualificeerd, doet by dezealle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 20 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Broden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Gouvernements Secretary op Curaçao den 31sten Mei 1824.

HET wordt hierby bekend gemaakt dat er ter Gouvernements Secretary een Brieven Zak zal worden opgemaakt om naar Amsterdam verzonden te worden met het Schip Sara Maria, gevoerd door Schipper P. Bostyn, en dat dezelve Brieven Zak op aanstaanden Maandag den 7den der maand Juny des namiddags om twee ure precies zal gesloten worden.

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

AVISO OPORTUNO.

EN estos dias ha llegado á esta capital el Señor José Antonio Almarza, haciendo circular un papel en que hiere mi crédito, mi honor y la buena fé con que siempre he procedido en mi delicada carrera del comercio hace ya mas de veintiun años: ya estoy presentado, acusando dicho papel, y ya se ha declarado haber lugar á la formacion de causa. Este folleto que contiene injurias á otras personas de primera honradéz de este pueblo, es de creerse será arrojado por otros, y no es extraño se declare *infamatorio* y aun *sedicioso*.

El público verá en breve el mode con que el Señor Almarza ha procurado sorprenderle con su escrito y se alegrará de ver manifiesta la justicia que he tenido para sostener el concepto de mi inocencia; el será segun la ley castigado, y su vida y costumbres aparecerán á la censura de los imparciales, tales cuales ellas son. Tambien presentaré la mía, justificada en una gran parte por los mismos patientes de Almarza, que en obsequio de la verdad y justicia, me han dado documentos que disfrutan el mérito de irrecusables por su emanacion, y forman un contraste con sus calumniosas asertivas.

Miéntras se concluye esta causa, y puedo manifestar sus resultados, los pueblos de Colombia estén seguros que luego que la Corte Superior de Justicia del distrito, tome conocimiento de las causas por las cuales no puede ser Juez Político el Señor Almarza, confirmará su suspension, y la separacion de un destino al que no se le contempla digno, segun el concepto de los individos de esta Municipalidad, y el general de estos habitantes. JUAN DE GARBIRAS.

Maracaibo Mayo 5 de 1824.